

THẺ HÙNG, CON LAN, CON QUẾ

Phạm Hữu Bình

Thằng Hùng không cần nhìn lên đồng hồ cũng biết đã đến giờ tan học. Bố mẹ các bạn nó đã đứng sẵn ở cửa lớp để chờ đón con. Mỗi lần một bạn cùng lớp với nó mở cửa lớp đi ra

là mỗi lần nó cảm thấy buồn. Nó thấy các bạn nó nhảy chồm vào hai cánh tay mở rộng của bà mẹ, hay leo lên lưng, lên vai người bố mà nó thèm. Nó tủi thân thấy mẹ nó hay bố nó không đến đón nó để nó cũng được mẹ ôm vào lòng hay bố cõng trên lưng, để nó cũng được kiêu hãnh nhìn những đứa trẻ khác và khoe thắm rằng tao cũng hách lắm chứ.

Thằng Hùng với cái bút chì màu, vẽ nhanh mấy nét vào tờ giấy rồi chuyên hình vẽ cho thằng Mathew xem.

- Cái hỏa tiễn này bay nhanh hơn hỏa tiễn của mày.

Nó vừa dứt lời thì nhìn thấy Lan, chị nó đã đến cửa lớp. Nó bỏ mặc thằng Mathew đó và chạy ra vơ lấy túi sách rồi lao ra cửa.

- Hôm nào chị cũng đến trễ. Em sẽ mách mẹ cho coi.

- Tao phải đi từ lâu ba xuống chứ bộ. Mày hay than phiền, ngày mai tao sẽ đến trễ hơn cho coi.

Thằng Hùng vùng vằng, hất tay chị nó ra, bĩu môi:

- Chỉ làm tàng. Bộ chị không muốn về nhà sớm hay sao?

Thằng Hùng xốc túi sách lên và đi nhanh hơn để theo kịp con Lan sang đón con Quế ở phòng cuối hành lang. Khi ra đến cửa trường, con Lan, một tay nắm chặt lấy tay thằng Hùng, một tay cầm nhẹ tay con Quế, vừa bước xuống vỉa hè vừa nhắc nhở:

- Không được chạy. Mẹ dặn rồi. Chạy là mẹ đánh đòn đấy.

Nói vậy mà con Lan biết rằng nó chỉ giữ thằng Hùng được với nó cho đến khi băng ngang qua đường sang vỉa hè bên kia. Lúc đó thì thằng Hùng sẽ vùng chạy vụt về phía trước, để mặc con Lan và con Quế đi theo lẻo đẻo ở phía sau. Con Lan muốn đuổi theo thằng Hùng để giữ nó lại; nhưng nó biết nếu nó làm thế thì thằng Hùng càng chạy nhanh hơn, càng dễ vấp, dễ té hơn. Rồi nếu có chuyện gì xảy ra thì bố mẹ nó lại la mắng nó là không biết trông nom, săn sóc em nó.

Mới được mười hai tuổi mà con Lan đã thấy cái trách nhiệm làm chị cả đè nặng trên vai nó. Có khi nó cảm thấy hân hoan được ở cái địa vị chị cả, thấy mình là quan trọng, có quyền chỉ bảo con Quế và thằng Hùng. Nó cũng tỏ ra hay che chở, nhường nhịn các em nó. Cái địa vị làm chị cả đã dần dần biến nó thành một đứa trẻ già giặn, mạnh dạn hơn những đứa trẻ cùng tuổi với nó. Cô giáo rõ ràng đã nhận thấy thế và thường nhờ nó giúp đỡ những em mới tới hay còn yếu kém ở trong lớp.

Có nhiều lúc con Lan thấy nó bị thiệt thòi so với các bạn cùng lớp. Các bạn nó chỉ học hành và chơi đùa; còn nó thì đã phải lo tính chuyện này, chuyện kia về các em nó. Sao bố mẹ nó không biết thế? Sao bố mẹ nó không

thấy rằng nó cũng chỉ là một đứa con nít, cần được cưng chiều, cần được chơi đùa vui vẻ.

Mỗi khi thằng Hùng chạy nhảy, rồi té, bị trầy da, chảy máu hay u đầu là y như rằng bố mẹ nó lại la mắng nó là không biết bảo em. Nó ức lắm. Có lần nó đã lên tiếng phản đối

- Con bảo mà nó không nghe thì sao? Mẹ cứ dọa mẹ sẽ đánh nó mà nó cũng đâu có sợ. Sao mẹ không đánh cho nó một trận xem sao.

Chị Hoàng nghe con gái nói thế thì thấy tội nghiệp cho nó. Chị không nói gì nữa. Chị biết chị chẳng bao giờ có can đảm cầm roi đánh con, nhất là đánh thằng Hùng. Nó là con út và là con trai một của chị. Chị vẫn cưng chiều nó hơn hai đứa con gái. Chị cũng thấy trách mắng con Lan là phi lý; nhưng mỗi khi thấy thằng Hùng té, hay bị trầy trượt thì cái phản ứng đầu tiên của chị vẫn là đổ trách nhiệm cho con Lan hay con Quế. Có lẽ chị cũng cảm thấy tội lỗi vì chị không ở nhà trông nom con. Trách mắng hai đứa con gái làm chị cảm thấy bớt tội lỗi hơn.

Thằng Hùng chạy tới ngã tư kế tiếp lại phải dừng lại ở trên vỉa hè, đợi hai chị nó. Nó biết nhân viên điều khiển xe cộ sẽ không cho nó vượt qua đường mà không có chị nó cùng đi. Có tới ba, bốn phút sau con Lan và con Quế mới bắt kịp nó. Khi vừa sang đến lề đường bên kia là nó lại vọt chạy trước. Cái cảnh đó cứ diễn đi, diễn lại cho đến khi cả ba đứa về đến nhà.

Con Lan lấy chìa khóa ở trong túi sách ra mở cửa. Thằng Hùng chạy thẳng vào trong bếp, mở hộp kẹo trên bàn và vợ một nắm đem lên phòng nó ở trên lầu. Con Lan và con Quế thì mở tủ đá, lấy mỗi đứa một cái cà-rem, rồi vừa ăn, vừa xem TiVi. Một lúc sau, hai đứa con gái đang mê mải theo dõi câu chuyện trong TiVi, thì “Bụp”, một cái gì lao ngay vào mặt con

Lan. Giật mình, con Lan đưa tay vợ lấy cái máy bay bằng giấy, rồi la lên:

- Thằng quỷ này. Tối nay, tao mách mẹ cho mày coi. Mày sẽ ăn đòn đó, biết không?

Thằng Hùng chạy vọt vào phòng nó; nhưng chỉ ba phút sau là nó lại ra phóng một cái máy bay giấy xuống chỗ hai chị nó. Máy bay không trúng vào chị nó mà lại nằm gọn trên nóc tủ lạnh. Chị nó cũng không thèm trông lên, không thèm nói năng gì. Thằng Hùng ra cầu thang, nằm ngửa mặt lên, duỗi thẳng hai chân và trượt bằng lưng từ đầu cầu thang ở lầu hai xuống lầu một. Nó vào bếp, lấy một cái nồi làm trống và một đôi đũa làm dùi, đánh vang lên cả nhà. Con Quế bây giờ mới lên tiếng:

- Hùng. Mày phải yên ngay. Hàng xóm mà người ta than phiền là mày sẽ chết đòn. Bố sắp về bây giờ đó.

Có tiếng chuông điện thoại reo. Con Quế cầm điện thoại lên nghe. Có tiếng bố nó ở đầu giây đằng kia hỏi:

- Mấy đứa làm gì ở nhà đấy con? Hôm nay mấy con muốn ăn đồ tàu hay bánh mì thịt nguội?

- Để con hỏi chị Lan và thằng Hùng.

Rồi con Quế lớn tiếng gọi:

- Hùng ơi! chị Lan ơi! Bố đang hỏi tối nay muốn ăn gì. Muốn ăn đồ tàu hay bánh mì thịt nguội?

Con Lan từ trong bếp nói vọng ra:

- Ăn đồ tàu và bánh mì thịt nguội mãi, chán lắm rồi. Hôm nay ăn gà quay KFC đi.

Con Quế nhắc lại câu con Lan vừa nói vào điện thoại cho bố nó nghe. Nó không cần hỏi

thằng Hùng. Nó biết thằng Hùng bao giờ cũng để cho nó và con Lan lựa chọn. Nó là con trai; nó thích nghịch hơn là ăn.

Chỉ nửa giờ sau anh Hoàng đã bước vào nhà, một tay bê hộp gà quay, một tay xách chai nước Coca Cola. Anh để mọi thứ xuống bàn ăn, rồi quay nhìn ba đứa con xúm xít chung quanh:

- Mấy con ăn xong rồi thu dọn mọi thứ, bỏ vào thùng rác. Đừng để vụn bánh và thịt rơi ra nhà rồi chuột bọ theo vào đấy. Khi nào làm xong bài vở mới được coi TiVi mà đến tám giờ rưỡi thì phải đi ngủ. Chừng chín giờ rưỡi bố mẹ về mà còn thấy đèn sáng là sẽ bị đòn nghe.

Anh cầm lấy một cái đùi gà và một khúc bánh mì ăn vội rồi lái ra xe lái đến tiệm Queen's Nails and Spa. Tiệm hôm nay đông khách hơn mọi khi. Bà chủ tiệm tên Phương thấy anh Hoàng đến thì mừng lắm:

- May quá hôm nay anh đến sớm. Có hai người còn đang chờ kia. Bà Johnson đến trước, anh ra mời bà ấy vào mà làm đi.

Anh Hoàng vui vẻ ra đón khách vào ngay. Anh biết bà Johnson rất rộng rãi, thường cho tiền "tip" gấp đôi, gấp ba người khác. Khi anh đi ngang qua chỗ chị Hoàng đang làm móng tay, chị Hoàng nhìn anh cười:

- Hôm nay anh cho mấy đứa ăn gì?

- Chúng nó nói ăn đồ tàu mãi chán rồi và đòi ăn gà quay ở KFC.

Chị Hoàng tỏ vẻ hân hoan, thấy chồng có khách sộp, và không hỏi thêm gì nữa. Chị cũng vừa làm xong móng tay cho bà Patrick. Chị đưa bà ấy ra quầy tính tiền:

- Thừa bà tất cả là 65 dollars.

Bà Patrick đưa bốn tờ hai mươi dollars và ra hiệu cho chị giữ tất cả số tiền còn lại. Chị mừng quýnh, cảm ơn bà Patrick hai ba lần. Chị Hoàng thuộc tên từng khách hàng ở đây. Chị cũng nhớ những thói quen của khách. Ai thích nói chuyện bép xép về người này, người kia; ai thích nói chuyện ăn uống, kịch nghệ, du lịch. Chị thường gọi chuyện cho khách nói và chị lắng nghe. Những khách quen của chị ai cũng thích chị ở chỗ đó. Đối với những khách sộp, chị còn chiều chuộng hơn nữa. Chị biết bà Patrick này thích uống rượu. Hôm nào bà ấy hẹn đến là chị cũng mua sẵn một ly Margarita để trong tủ lạnh để mời bà ấy.

Đến chín giờ tối thì tiệm đóng cửa. Hai vợ chồng chị Hoàng ra xe lái về nhà. Quãng đường chừng ba mươi phút này là dịp để hai vợ chồng bàn bạc công chuyện trong ngày. Chị Hoàng khoe với chồng:

- Hôm nay em được tiền "tip" đến gần hai trăm đô-la. Riêng bà Patrick đã cho em mười lăm đô-la. Cứ đà này thì từ đây đến cuối năm là mình có đủ tiền để sang luôn tiệm này.

Bà Phương muốn sang tiệm để theo chồng sang San Jose, California.

- Anh cũng được sáu mươi lăm đô-la. Thế là gần bằng tiền lương một ngày của anh ở bên Bưu Điện. Đây là chỉ có từ năm giờ đến chín giờ. Nhiều lúc anh muốn bỏ việc ở Bưu Điện để đi làm móng tay cả ngày như em.

- Không được đâu anh ơi! Anh phải giữ việc ở Bưu Điện để mình còn có bảo hiểm sức khỏe. Gia đình mình năm người, rồi lỡ có người đau ốm thì làm sao? Anh cứ làm ở Bưu Điện rồi sau năm giờ chiều đến tiệm móng tay làm thêm chút đỉnh như bây giờ là được rồi. Anh Hoàng như sực nhớ ra điều gì, vẻ mặt kém tươi đi và có chiều suy nghĩ:

- Mà anh thấy tội nghiệp mấy đứa con mình quá. Cả ngày chỉ thấy mặt bố mẹ được chừng nửa giờ. Anh cũng lo không biết để mặc mấy đứa trẻ ở nhà như thế có ổn không. Nhờ có chuyện gì xảy ra, chúng nó có biết xoay sở làm sao không. Hay là mình tìm chỗ gửi chúng nó sau giờ học?

- Em cũng đã nghĩ đến chuyện đó; nhưng tình trạng nó như thế này: Không có chỗ nào gần nhà mình mà mình có thể tin tưởng được để gửi chúng nó luôn từ ba giờ chiều đến mười giờ đêm. Chỉ có cách là gửi chúng nó vào Chương Trình Giữ Trẻ Sau Giờ Học ở trường. Rồi đến năm giờ anh làm việc xong ở Bưu Điện thì về đón chúng nó và ở nhà luôn với chúng nó.

Nhưng như thế là mình sẽ phải trả mười đô-la một giờ cho mỗi đứa ở trường, tức là sáu mươi đô-la một ngày cho ba đứa. Ba trăm một tuần.

Một ngàn hai một tháng. Rồi anh cũng không làm thêm ở tiệm làm móng tay được. Mỗi ngày thiệt thêm hơn một trăm đô-la nữa. Thế thì đến bao giờ mình mới có vốn để mà sang tiệm? Rồi cả đời sẽ chỉ đi làm công cho người ta. Thôi thì cứ để chúng nó ở nhà như bây giờ cũng được rồi. Mình đi làm cực nhọc cũng chỉ là để lo cho chúng nó thôi. Khi mình khá giả hơn thì mình sẽ có nhiều thì giờ săn sóc chúng nó hơn.

Anh Hoàng gật gù đồng ý với vợ:

- Em nghĩ thế cũng phải.

Hai người về đến nhà thì mấy đứa nhỏ đã yên giấc. Chị Hoàng len lén vào phòng thằng Hùng. Chị đứng yên lặng nhìn thằng nhỏ đang ngáy. Chị cúi xuống hôn nhẹ lên trán nó rồi kéo cái chăn đắp lên người nó. Chị sang phòng hai đứa con gái. Chúng nó cũng đang ngủ ngon. Chị cũng cúi xuống hôn lên trán hai đứa, rồi chị lại rón rén về phòng mình. Khi chị lên giường đi ngủ thì đã hơn mười một giờ.

Tiếng chuông đồng hồ báo thức làm cả hai vợ chồng cùng choàng dậy. Anh Hoàng sang phòng thằng Hùng lay nhẹ nó và nói nhỏ:

- Dậy để sửa soạn đi học, con ơi!

Thằng Hùng không động dậy. Anh Hoàng chờ một phút nữa, rồi lại lay con:

- Đến giờ đi học rồi, dậy đi con.

Anh Hoàng phải lay nó hai ba lần nữa, nó mới hé mắt nhìn anh. Anh mỉm cười và đưa hai tay bồng nó dậy. Khi anh ra đến cửa phòng thì hai đứa con gái cũng đã tỉnh giấc. Chúng nó còn ngồi trên giường ngáp ngủ.

Chị Hoàng đã xuống bếp, lấy ba cái tô nhỏ, đổ sữa vào và lấy hộp cereal mở sẵn ra cho ba đứa con. Trong khi chúng nó ăn sáng, chị rửa mặt và chải đầu cho từng đứa. Anh Hoàng đã sắp sẵn quần áo sạch cho các con. Ba đứa trẻ ăn xong, thay vội quần áo và lên xe để bố chở đi học. Chị Hoàng thu dọn chén đĩa trên bàn ăn, rồi lên giường ngủ lại. Chừng sau chín giờ, chị mới lại dậy, ăn sáng, tắm rửa rồi đi xe buýt đến tiệm làm móng tay Queen's Nails and Spa. Chị thấy đi làm buổi sáng bằng xe buýt thật tiện lợi, không phải mất tiền đậu xe, không phải đóng bảo hiểm, không phải lo sửa chữa xe, và nhất là không phải bỏ ra mấy chục ngàn đô-la mua xe. Chị muốn dành dụm để làm sao chóng có tiền sang cửa tiệm móng tay này. Buổi chiều chồng chị đến tiệm làm thêm và chở chị cùng về nhà khi tiệm đóng cửa.

Hôm nay là Thứ Tư. Các giáo viên có buổi họp hàng tuần và học sinh được ra về lúc một giờ rưỡi. Thằng Hùng, Con Lan và con Qué hớn hờ bước ra khỏi trường. Trên đường về

nhà, thằng Hùng bị một đũa tre hắt nước qua cửa sổ làm ướt cả áo. Nó ức lắm, định tìm cục gạch ném lên đũa tre nấp sau cửa sổ, nhưng con Lan và con Quế vội kéo nó đi.

Về đến nhà, con Lan và con Quế ăn cà-rem và xem Chương Trình Hanna Montana trên TiVi; trong khi thằng Hùng lấy một bịch bắp rang rồi chạy lên coi TiVi trong phòng bố mẹ nó. Nó xem một đoạn phim hoạt họa rồi bỏ ra, bắc một cái ghế đứng lên gần cửa sổ nhìn xuống đường. Nó nhớ lại chuyện bị tạt nước lúc nãy. Nó nảy ra một ý nghĩ. Nó ra phòng tắm lấy một ly nước đầy rồi cầm ly nước vào đứng sát cửa sổ. Nó chờ một lúc mà không thấy một đũa tre nào đi trên vỉa hè dưới cửa sổ nhà nó. Thằng Hùng đang định bỏ đi thì nó thấy một bà đẩy cái xe trong có một đũa nhỏ đang nói líu lo vừa quẹo từ ngã tư đường về phía nhà nó. Thằng Hùng hắt mạnh ly nước qua lưới cửa sổ xuống đường. Có tiếng đũa nhỏ trong xe dưới vỉa hè khóc thét lên; rồi có tiếng người đàn bà la lối:

- Con cái nhà ai mà mất dạy thế này?

Rồi bà ấy hằm hằm bước lên thêm vào đập cửa. Con Lan và con Quế chẳng hiểu có chuyện gì, sợ hãi đứng trong cửa nhìn ra. Người đàn bà la lớn:

- Bố mẹ chúng mày đâu? Tao muốn nói chuyện với bố mẹ chúng mày. Có đũa nào trong nhà vừa hắt nước từ cửa sổ xuống vào tao và em bé kia.

Bây giờ thì con Lan hiểu. Nó sợ hãi nói:

- Bố mẹ cháu đi làm chưa về. Bà chờ một chút. Để cháu gọi điện thoại cho mẹ cháu.

Rồi con Lan hốt hải cầm điện thoại lên gọi tiệm làm móng tay, nơi mẹ nó làm việc. Ở đâu máy đang kia có tiếng bà chủ tiệm trả lời điện thoại. Con Lan nói ngay:

- Bác ơi. Bác cho cháu nói chuyện với mẹ cháu.

Bà chủ tiệm nhận ngay ra tiếng con Lan và đưa điện thoại cho chị Hoàng.

- Có chuyện gì thế con?

- Mẹ ơi, thằng Hùng nó đứng trên lầu hắt nước qua cửa sổ xuống người đi đường. Có một bà đang đập cửa muốn vào nói chuyện với mẹ.

- Trời đất ơi. Sao con không trông em để nó làm bậy thế. Con nói với người ta mẹ về ngay bây giờ.

Chị Hoàng ra hỏi mượn xe bà Phương để lái về nhà. Nhưng chị chưa ra khỏi tiệm thì chuông điện thoại lại reo. Có tiếng con Lan:

- Mẹ ơi, mẹ không phải về nữa. Bà ấy bỏ đi rồi.

Chị Hoàng thở phào, trở lại với công việc còn bỏ dở.

Ngày hôm sau, trước khi đi làm, chị Hoàng đóng hết cửa sổ lại và cài chốt kỹ càng. Chị muốn chắc chắn thằng Hùng không thể mở cửa sổ ra được.

Khi đi học về, thằng Hùng nhìn qua các cửa sổ và biết nó không thể chơi trò tạt nước được nữa. Nó xuống basement, kê một cái ghế để trèo lên rút chốt mở cửa. Nó lấy chiếc xe đạp ba bánh đem ra ngoài đi trên

vỉa hè. Nhưng vỉa hè lồi lõm, chỗ cao, chỗ thấp, nó chỉ đạp được một quãng ngắn, lại phải xuống dắt xe. Nó nhìn trước, nhìn sau, không thấy cái xe nào trên đường. Nó mang xe xuống đường, đạp thoải mái. Xe càng chạy mau, nó càng khoái trí đạp mau hơn. Nó thích được cảm thấy làn gió mát thổi vào mặt, vào người nó. Đến ngã tư, nó vòng xe trở lại. Vừa lúc đó một chiếc xe hơi ở đâu xuất hiện. Thằng Hùng hoảng hốt vắt cái xe ở đường và nhảy vội lên

via hè. Có tiếng còi xe inh ỏi, rồi tiếng thảng xe ken két. Một tiếng kêu chát chúa vang lên khi chiếc xe hơi cán nát cái xe đạp ba bánh. Mọi người ở quanh đó nghe tiếng vang động và đổ ra xem.

Người đàn lái xe mở cửa bước xuống, mặt mũi xanh rờn, tay chân run cầm cập. Bà ta cúi xuống gầm xe hơi nhìn, rồi hốt hoảng la:

- Nó đâu? Nó đâu rồi? Nó có làm sao không?

Rồi bà ta mừng rỡ, thấy thằng Hùng đang đứng trên vỉa hè, mặt mũi cũng xanh rờn, nhưng không có thương tích gì. Bà ta quay ra hỏi mấy người đang đứng vây chung quanh:

- Ai là cha mẹ của em này? Tôi muốn nói chuyện với ba má em này.

Con Lan và con Quế bây giờ đã ra đến nơi. Con Lan lên tiếng:

- Bố mẹ cháu đi làm. Bà chờ một chút. Để cháu gọi điện thoại cho má cháu.

Nó để con Quế đứng đó với thằng Hùng rồi chạy vào nhà gọi điện thoại.

Chị Hoàng về đến nơi, hốt hoảng chạy lại ôm lấy thằng Hùng, nặng nịu:

- Trời đất ơi. Con tôi. Con có làm sao không?

Thằng Hùng lắc đầu. Chị quay sang người đàn bà lái xe đang chờ để nói chuyện với chị. Người đàn bà, bây giờ đã lấy lại được bình tĩnh, mỉm cười nói:

- Tôi vừa lái đến đây thì cháu từ bên kia đường vòng sang. May mà cháu không bị thương tích gì. Chỉ có chiếc xe đạp của cháu bị hư. Thôi thì nó trẻ dại, tôi chẳng muốn bắt lỗi nó làm gì. Dù sao tôi cũng muốn gửi bà vài trăm để bà mua xe khác cho cháu.

Rồi bà ta mở ví lấy ra ba tờ một trăm đô-la đưa cho chị Hoàng. Chị Hoàng ngần ngừ một phút rồi đưa tay cầm lấy tiền:

- Thôi thì cũng chẳng biết lỗi tại ai. Nhưng con tôi không bị thương tích gì là được rồi. Bà đền cho cháu tiền mua xe khác thì cũng công bằng. Cảm ơn Trời Phật không ai hề hấn gì.

Chị Hoàng dắt thằng Hùng về nhà. Lúc này chị không biết nói gì. Chị không muốn la mắng thằng Hùng. Chị biết nó vừa trải qua những phút sợ hãi, kinh hoàng. Và lại ở cái tuổi của nó, làm sao nó biết được thế nào là nguy hiểm. Nó là con trai, thích hoạt động, nghịch ngợm thì có gì là xấu. Chị cũng không muốn trách mắng con Lan và con Quế. Chúng nó có tội tình gì đâu. Chị gọi điện thoại lại tiệm Queen's Nails and Spa nói cho bà chủ biết chị muốn nghỉ ở nhà với con chiều nay. Chị cũng gọi cho anh Hoàng biết mọi chuyện và dặn anh đừng mua đồ ăn ở tiệm. Chị sẽ nấu cơm tối nay.

Mấy đứa trẻ được ăn đồ ăn nóng hổi ngon miệng thì vui vẻ ra mặt. Thằng Hùng chạy tới, chạy lui mang hết đồ chơi này đến đồ chơi khác ra chơi. Nó không còn nhớ gì đến chuyện cái xe của nó bị cán tan tành chiều nay. Con Lan, con Quế cảm thấy thoải mái, dễ chịu. Có mẹ ở nhà, chúng nó thấy hoàn toàn nhẹ nhõm, không còn trách nhiệm trông coi thằng Hùng nữa. Chị Hoàng cũng vui lây với đám con. Chị căn dặn con không được ra đường khi không có bố mẹ ở nhà.

Sáng ngày hôm sau trước khi đi làm, chị Hoàng xuống khóa cửa basement lại. Chị cũng xem lại các cửa sổ và mỉm cười khi thấy tất cả các cửa sổ còn cài then chắc chắn.

Đến chừng ba giờ rưỡi chiều, chị Hoàng gọi điện thoại về nhà. Con Lan trả lời và cho chị biết thằng Hùng đang xem TiVi trong phòng ngủ của chị trên lầu. Chị nhắc nhở con Lan đừng để thằng Hùng ra ngoài nhà. Con Lan nói đồng dạc:

- Con khóa cửa rồi và dấu kỹ chìa khóa trong túi sách của con. Nó không thể nào ra ngoài được.

Chị Hoàng yên chí, vui vẻ quay lại làm tiếp móng tay cho bà Jefferson. Còn hai bà khách nữa đang ngồi chờ. Những khách này đều là những khách sộp. Hôm nay chắc chắn số tiền “tip” của chị sẽ đáng kể lắm.

Bỗng có tiếng bà Phương gọi:

- Có điện thoại, chị Hoàng ơi.

Chị Hoàng chạy ngay lại đỡ lấy máy. Có tiếng con Lan hoảng hốt:

- Mẹ ơi. Thằng Hùng chơi hộp quẹt, làm cháy màn cửa phòng ngủ của mẹ rồi.

Chị Hoàng la thất thanh:

- Trời ơi. Cháy. Mấy con phải chạy ra ngoài ngay.

Nhưng chị không nghe thấy tiếng con Lan ở đầu giây đàng kia nữa. Chị Hoàng quay sang nói với bà Phương:

- Chị làm ơn chở tôi về nhà.

Bà Phương đã nghe rõ chuyện và chạy ra lấy xe đưa chị Hoàng về. Chị Hoàng vừa ngồi trên xe, vừa run lập cập, miệng lầm bầm:

- Thế này thì có tội tôi không. Cầu Trời, cầu Phật cho các con tôi chạy ra được.

Có tiếng còi hụ xe chữa lửa và xe cứu thương. Bà Phương phải tạt xe vào cạnh đường nhường lối làm cho chị Hoàng càng hoảng hốt. Chị Hoàng đã nhìn thấy khói đen bốc lên cao từ

phía nhà chị. Còn ba dãy phố nữa thì có xe cảnh sát chặn đường. Chị Hoàng mở cửa xe, chạy như điên như cuồng về nhà. Chị đã thấy ngọn lửa bốc cao trên mái nhà. Chị thấy ngọn lửa lóe ra từ các cửa sổ. Thấy một bà hàng xóm, chị Hoàng vội lấy hỏi:

- Các con tôi đâu?

Bà hàng xóm mặt tái đi khi nhận ra chị Hoàng. Bà ấy lầm bầm:

- Các con chị.....Các con chị....Các con chị người ta chở đi nhà thương rồi.

Chị Hoàng hét lên:

- Trời đất ơi! Con tôi. Các con tôi.

Rồi chị té lăn ra đường, chân tay co quắp, miệng lầm bầm không thành tiếng:

- Con tôi, các con tôi, thằng Hùng, con Lan, con Quế.

